

Mendoza, l'amic del Barça

De la mà de Ramón Mendoza, el Barça viu ara les pàgines més glorioses de la seva història. Trist final per a un home que sempre havia somniat ser president del Reial Madrid.

Els èxits del primer equip de futbol del FC Barcelona durant els darrers anys han coincidit, com a complement lògic, amb la desgràcia que ha caigut sobre el Reial Madrid. Des que el Barça va començar a guanyar lligues, fa tres anys, el Madrid ha protagonitzat una cadena espectacular de fracassos que no sembla que s'hagi d'acabar aviat. La culminació d'aquest procés paral·lel de victòries blau-grana i de derrotes blanques va ser el 5 a 0 del dia 8 d'aquest mes, reedició del 0 a 5 de fa vint anys a Madrid, ciutat on tenia el domicili el general Franco, que, pocs dies més tard, va donar el vist-i-plau a les execucions de Salvador Puig Antich i Heinz Chez.

La catastròfica situació actual del Reial Madrid, la simbolitza el seu principal responsable, un milionari de Chamberí que es diu Ramón Mendoza Fontela. Aquest home té 67 anys i es posa vestits d'Armani. Va ser vist fa unes setmanes a l'aeroport de la capital d'Espanya fent saltirons, abraçat a uns xicotets amb pinta de feixistes que cridaven: "*Es polaco el que no bote, ¡bien!, ¡bien!, es polaco el que no bote...*". La raó d'aquesta alegria desbordada era que el Madrid havia aconseguit un trofeu que es diu Supercopa, i ho havia fet guanyant el Barcelona. La Supercopa, aclarim-ho, només la juguen dos equips, i el mèrit de guanyar-la és, en conseqüència, una mica relatiu. Després de recollir el trofeu a la gespa de l'estadi barcelonista, els jugadors del Madrid van fer una espècie de mig tomb d'honor, durant el qual alguns seguidors catalans els van aclamar i els van llençar obsequis. La revenja, a la Lliga uns dies més tard.

Ramón Mendoza és president del Madrid des del 1985. Els primers cinc anys van ser quasi gloriosos: cinc lligues consecutives. La base de l'equip era un grup de jugadors conegut per *la quinta del Buitre*: Butragueño, Michel, Sanchis i Martín Vázquez, amb l'ajut inestimable d'un mexicà groller, irritant i genial, Hugo Sánchez. Però la felicitat no era completa, perquè un any i un altre fallaven a la Copa d'Europa, perdent contra el Bayern de Munic, els PSV Eindhoven

o el Milà. En tot cas, a la Lliga espanyola no tenien rival i, a més, el Barça, erràtic i desmoralitzat després de la derrota a la final de la Copa d'Europa a Sevilla, passava una crisi profunda, en què fins i tot hi va haver un insòlit amotinament de jugadors contra el president Núñez. Va ser l'època daurada de Mendoza, que es passejava pels mitjans de comunicació, estarrufat com un paó i exhibint biografia de triomfador.

Mendoza és un exemplar clàssic d'espavilat de postguerra, llest i oportunista, que després de passar-la malament, arriba a l'èxit econòmic i al reconeixement social. Fill únic de madrileny i gallega, la mare va morir durant el part. El va criar el pare, treballador d'uns laboratoris. Durant la guerra civil el senyor Mendoza va ser mobilitzat i en Ramón hagué de viure sol, en un soterrani. Cada dia anava a alimentar-se als menjadors que l'ajut internacional tenia a Madrid. Va passar gana i una tuberculosi. Va estudiar les carreres de dret i econòmiques, però només va acabar la primera. Volia ser diplomàtic i el pare el va enviar a París a ampliar estudis. Des d'allà enviava cròniques d'hípica per al diari *Marca*. Va fer de guia turístic de pelegrins, en uns viatges a Espanya que organitzava l'arquebisbat de París. Anaven amb autobús per Saragossa, Covadonga, Fàtima, Sant Jaume de Galícia, Escorial... La feina de Mendoza era voluntària, però feia calerons a base de cobrar una comissió del deu per cent als propietaris de les botigues on portava els pietosos viatgers. L'instint negociant de Mendoza ja s'havia posat en funcionament.

Va tornar a Madrid i va començar a fer d'advocat, amb dos socis. En cinc mesos, va tenir un client. Ho va deixar i es va presentar a unes oposicions de l'Institut de Cultura Hispànica. El van suspendre, segons ell perquè era l'únic que no tenia *enchufe*. Se li va acabar la paciència ("o milionari amb un cop de sort, o a la presó", diu que va dir) i va optar per dedicar-se de ple als negocis. El primer va ser comprar peus de cabra als pescadors gallecs, portar-los a Madrid i vendre'ls directament als restaurants. A

A mitjan 80 Mendoza volia ser president del club blanc per adquirir fama i prestigi. Nou anys més tard, ha portat la seva entitat a una situació de caos econòmic absolut.

ARXIU

partir d'aquí, una carrera impressionant. Representant de pintures, importador de productes de neteja, intermediari de cafè i carn del Paraguai, exportador de compreses higièniques al Camerun, arrendatari de terres de conreu de tomàquets a Alacant, assessor del Banco Exterior de España. Al 1965 aconsegueix, no se sap ben bé com, d'anar a la prohibida Unió Soviètica. Funda Prodag, una empresa que monopolitza el comerç entre l'estat espanyol i el soviètic, i que farà de Mendoza un home riquíssim. Van arribar els iots, les quadres de cavalls de cursa, les finques, les caceres, les cases a Puerto Banús, els viatges al Carib. Al 1978, la revista *Cambio 16* el va acusar de ser un espia soviètic, l'home del KGB a Espanya. Ell ho va atribuir a la maniobra fosca d'una empresa rival.

Tenia diners, però li faltava fama i prestigi. Al principi dels 80 era propietari dels cavalls que guanyaven quasi totes les curses a l'Hipòdrom de la Zarzuela, president de la Sociedad de Fomento de la Cría Caballar de España, es va inventar la travessa hípica. Tot això estava molt bé per a figurar entre l'alta societat, però Mendoza volia més, volia ser president del Madrid. Això sí que seria ser famós. Ja havia estat directiu del club quan n'era president aquell senyor tan simpàtic que es deia Santiago Bernabeu. A les primeres eleccions, contra Luis de Carlos, va perdre. A les segones, al 1985, ho va aconseguir.

Nou anys més tard ha portat el seu club a una situació de caos econòmic absolut. L'oposició diu que el deute global de l'entitat és de 10.000 milions de pessetes. Mendoza es passa el dia demanant crèdits i renegociant interessos. No pot fer fora l'entrenador, Benito Floro, perquè no té diners per a pagar-ne un altre. Té un grup de jugadors amb els contractes més cars i llargs de la Lliga. El club ha perdut en pocs anys tot el prestigi que tenia al món.

Els aficionats barcelonistes tenen por que aquesta meravellosa situació no s'acabi el dia que Mendoza plegui. Jo no patiria gaire, encara. De moment completarà aquesta temporada i, possiblement, la vinent. Amb una mica de sort, podran tornar a gaudir de la contemplació del rostre de Mendoza, congestionat a la llotja d'un camp on el seu equip és humiliat, com aquests últims anys, a Tenerife o l'any passat contra el París SG. Diu que no es presentarà a la reelecció, però això no ha de representar cap inconvenient. Els possibles successors, els vice-presidents Mariano Jacquotot i Lorenzo Sanz, que ja han començat a pegar-se cops de peu per sota la taula, són presagis de molts més dies de glòria barcelonista. I si es presenta un candidat nou, cal mantenir l'esperança que serà com el rival que va tenir Mendoza a les últimes eleccions, fa dos anys: el suposat escriptor i humorista Alfonso Ussía. Per tant, tranquils.

Carles Serrat